

vilde man maatte dog kunne komme til saadanne Bestemmelser, der vilde hæve de Ulemper for Fremtiden, som nu synes at være fremkomne derved, at man fra forskjellige Sider har havt en forskjellig Opfattelse af og har fortolket Bestemmelserne i Loven af 1872 paa en forskjellig Maade. Det erede Medlem har ogsaa, forekommer det mig, i sit Foredrag givet tilkjende, at han ikke ansaa det, som jeg antog for det egentlige Hovedemne for Forespørgselen, nemlig, hvorvidt det var muligt for Regjeringen gennem Erklæringer eller Cirkulærer at søge at bibringe alle Dommere en ensartet Opfattelse af disse Forhold, for at være sikkert eller paalideligt, idet han tilsidt henviste til en anden Udvei, den nemlig, i Righed med, hvad der stete i 1880, at lade udgaa et Cirkulære fra Justitsministeriet, hvorved søgtes bevirket, eller som i ethvert Tilfælde faktisk vilde have tilfølge, at de Fiskere, som benyttede Drivvaad, ikke vilde blive forfulgte eller tiltalte. Men deri kan jeg virkelig ikke tjene det erede Medlem. Forholdet er grundforskjelligt i sit Væsen fra dengang. Da faldt der en H jesteredsdom, den første, der var falden paa det Omraade, medens de paagjeldende Bestemmelser havde eksisteret siden Christian den 5tes danske Lov, og den var i Uoverensstemmelse, ikke blot med den almindelige Opfattelse blandt Fiskerne i hele Landet, men med, hvad Administrationen indtil da havde anset for at være rigtigt. Det var under de overordentlig haarde Følger for Fiskerne, som en saadan Dom strax havde maattet medføre, nemlig, at deres Redskaber, som ikke vare i Uoverensstemmelse med Bestemmelserne for Limfjorden, maatte konfiskeres og de selv sættes ud af Virksomhed, at man ganske undtagelsesvis ad den dengang benyttede Vei søgte at moderere eller mildne for Fiskeribefolkningen F lgen af denne uventede og imod den tidligere almindelige Fortolkning gaaende Dom. Men her have vi et Lovbud, som har været i Virksomhed siden 1872 og i Genhold til hvilket der er faldet mange Domme. Det gaar virkelig ikke an at sætte denne Lov ud af Kraft paa en mer eller mindre indirekte Maade, og det vil heller ikke ske. Det vilde jo ogsaa være ganske mærkværdigt, om Regjeringen vilde sætte ud af Kraft en saadan Lovbestemmelse, som den selv søger opretholdt i sin Stringens i det Lovforslag om Fiskeriet, som foreligger. Det erede Medlem ved meget vel, al Lovforslaget gaar ud paa at forbyde Brugen af Drivvaad og nogle andre i Lovforslagets § 5 nærmere nævnte Redskaber. Hvor kan det erede Medlem saa tro, at Regjeringen eller Indenrigsministeriet, som har et Lovforslag liggende med en Bestemmelse, der gaar ud paa at opretholde Forbudet mod Brugen af Drivvaad, før denne Sag er behandlet, hvis Udfald man vel ikke kan vide, men hvor man dog kan have Haab om, at denne Bestemmelse ialtfald i det Væsentlige vil blive opretholdt, skulde søge

ad en ganske ekstraordinær Vei at sætte Bestemmelsen af 1872 ud af Kraft. Det er at trække altfor store Vegler paa Indenrigsministerens Godmodighed. Seg vil tro, at det erede Medlem citerede rigtigt; den overmaade Flid og Nøjagtighed, hvormed han gennemgaaer, hvad der hører til Fiskeriv senet, vil være mig en Garanti for, at hans Fremstilling viser, at der er en forskjellig Opfattelse af Bestemmelserne i Loven af 9de Marts 1872, og at det har lebet til en forskjelligarted Fremgangsmaade. Det eneste Middel til at raade Bod derpaa, er, at faae disse Bestemmelser nyere fastsatte og klargjorte gennem en Lov, og dertil er Leiligheden saa god som nogenstunde og Opfordringen ogsaa fra andre Sider meget stor.

Foresp rgeren (Leth): Ja, det var jo et meget klart Svar, jeg fik af den meget erede Indenrigsminister, at han troede, at jeg havde forsøgt at trække; som han udtrykte sig, for stor en Vegel paa hans Godmodighed, og at han ikke vilde inlade sig paa en saadan Foranstaltning som den, jeg antydede, og som paa lignende Maade allerede var bleven foretagen ved Cirkulæret af 4de Januar 1880. Den højterede Minister talte om, at maatte kunde Domstolenes forskjellige Paatjendelser af Spørgsmaalet, om Drivvaad vare tilladelige eller ikke, ligge i faktiske Forskjelligheder i de enkelte Sager. Seg vil i saa Henseende kun erindre om, hvad jeg allerede i mit første Foredrag har gjort opmærksom paa, at ogsaa Fiskerikonfulenten, til hvem jeg ikke ved bedre, end at den højterede Indenrigsminister har megen Tillid, udtaler i Kommissionsbetænkningen Side 85, „at de Driv- eller Bund-Sl bevaad, som have været Gjenstand for ovennævnte Domme, ganske bestemt baade i Indretning og Brug ere fuldkommen ens“. Efter vor Retspleie er det ikke anderledes og kan heller ikke være anderledes efter nogen anden Retspleie, end at Domstolene maa afgive deres Domme paa Grundlag af de Oplysninger, som under Sagens Procedure blive forelagte dem, og naar disse Oplysninger ere af en saadan Bestafsenhed, at de ikke indeholde en tilstrækkelig Beledning for Domstolene, men meget mere maatte en Bildledning, kan man ikke lægge Domstolene til Last, — saa er det ikke deres Skyld — at deres Domme falde saaledes ud, at Forhold, som man senere ser ere de samme, ere blevne bedømte paa forskjellig Maade. Den meget erede Minister modfagde mig ikke deri, og det var heller ikke hans Hensigt at modsig mig deri, at Forholdet nu er saaledes, at Drivvaadsfiskerne anholdes omkring i Landet af nogle Politimestre, medens de fleste Politimestre ikke anholde dem. Den højterede Minister modfagde mig ikke deri, og det kan han heller ikke modsig mig i, at det er en saa uregelmæssig Tilstand, at den vistnok maa kaldes højst bestagelig og stridende mod Retsferdighedens Grundsætninger. Thi det er dog vel det Første,